

Suomentanut Karoliina Timonen

LISA Jewell

»Nerokas ja vangitseva.»

THE SUNDAY TIMES

SE OLISI
VOINUT
OLLA HÄN

WSOY

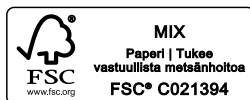
Lisa Jewell

Se olisi voinut olla hän

Suomentanut Karoliina Timonen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

It Could Have Been Her

Copyright © 2026 by Lisa Jewell

Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52994-2

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

*Madeleine Wickhamin muistolle.
Hän oli loistava kirjailija
ja unohtumaton ystävä.*

PROLOGI

4. kesäkuuta 2005

PIDIN TYTÖSTÄ heti. Hänellä oli kiva hymy. Hän oli ystävällinen, ja hänestä huomasin, että hän piti meistä. Hän kyseli vaikka mitä talosta, siitä miten kauan olimme asuneet täällä ja kuinka vanha talo oli, ja halusi kuulla, tiesimmekö mitään sen historiasta. Isä oli hänelle todella mukava. Sellainen hän oli aina uusien ihmisten kanssa. Äiti oli tietenkin töykeä, kuten aina kaikille. Iso-siskoni vain tuijotti häntä kuin ei olisi koskaan nähnyt ketään hänen kaltaistaan. Minä käyttäydyin ihan päinvastaisesti ja katselin joka puolelle hänen ympärilleen mutta en häntä, koska hänen katsomisestaan tuli outo olo enkä halunnut hänen ajattelevan, että olin outo.

»Mikä tuo oikein ... ?» Hän osoitti paitaani. Se oli lempii-T-paitani, syntymäpäivälahja vanhemmiltani. Siihen oli painettu punainen nenä ja valtava sininen suu, ja rintataskun päällä oli muovinen kukka, jonka alla olevaan taskuun oli piilotettu vesisäiliö. Kun pyysi jotakuta nuuhkaisemaan kukkaa, saattoi puristaa säiliötä ja ruiskauttaa kukasta vedet

nuuhkijan kasvoille. Nyt säiliö oli kuitenkin tyhjä, koska en ollut odottanut vieraita. Olisin täyttänyt sen, jos olisin tien-nyt. Vaikka en tosin usko, että olisin käyttänyt sitä, koska tyttö oli liian nätti, enkä olisi halunnut suututtaa häntä, jos juttu ei olisikaan ollut hänestä hauska.

»Aa», sanoin ja yritin kuulostaa rennolta. »Tämä on pellepaitani. Keräilen kaikkea klovneihin liittyvää.» Ker-roin hänelle sirkuksesta, joka tulee Hampstead Heathille aina kesäisin ja on vuoteni kohokohta. Sitten näytin hänelle, miten puristustemppu toimi, ja hän hymyili ja sanoi »Vau.»

Hän kertoi meille opiskelleensa yliopistossa musiikki-teknologiaa ja valmistuneensa juuri. Hän halusi tulla ääni-teknikoksi. Isä sanoi jotakin siitä, miten harvinaista se oli, koska se oli niin miehinen maailma, ja tyttö sanoi, että ihan sama, ja isä nauroi ja äiti huokaisi siihen tyyliin, että koko juttu kyllästytti häntä.

Tyttö kertoi soittavansa kitaraa, ja siskoni sanoi, että hän vasta opetteli, ja sitten tyttö ja siskoni juttelivat aiheesta vähän aikaa, ja minä katsoin sillä aikaa tyttöä ja kuulostelin tuntemuksiani. Veri tuntui pakkautuvan alavartaloon; tuntui kuumalta – kuumalta ja kihelmöivältä – ja minussa heräsi kaipuu kosketukseen.

Sitten tyttö katsoi kelloaan. Hän sanoi, että hänen pitäisi lähteä. Hän oli sopinut menevänsä lasillisille lähellä olevaan pubiin joidenkin ystäviensä kanssa, ja hän oli jo pahasti myöhässä.

Näin isän ja äidin vaihtavan katseita. Vaikka olin vasta lapsi, tiesin mitä se tarkoitti.

»Oletko varma, ettemme voi houkutella sinua jäämään vielä hetkeksi?» isä sanoi tytölle. »Anniella on juustokakkua jääkaapissa.»

»Minkä makuista?» tyttö kysyi leikkisä pilke silmäkulmassaan.

Isä katsoi taas äitiä. Äiti sanoi »Mansikkaa.»

Tyttö hymyili. Hän sanoi »Suoraan sanottuna ystäväni eivät varmaan edes odota minun saapuvan paikalle. He kutsuvat minua 'Ohari-Claireksi'.»

Tyttö jäi.

TOUKOKUUN KAHDEKSANTENA päivänä vuonna 2026 Jane Trevally tekee jotakin kauhistuttavaa. Hän kutsuu kotiinsa kiinteistönvälittäjän.

Janen koti on suuri ja ränsistynyt yrjöjenaikainen talo, jonka nimi on Rosebery Hall. Hän peri sen vanhemmiltaan, jotka kuolivat alkoholin liikakäyttöön liittyviin sairauksiin kahdeksan kuukauden erolla toisistaan Janen ollessa vasta yhdeksäntoistavuotias. Hänen pikkuveljensä kuoli kymmenen vuotta myöhemmin huumeiden aiheuttamaan sairauskohtaukseen, ja nyt Jane Trevally omistaa yksin tuon joka suuntaan rönsyilevän naurettavan maalaiskartanon, joka vaatii miljoonan punnan panostusta pelkästään siihen, että pysyy pystyssä.

Päärakennuksen yläkerrassa on kymmenen makuuhuonetta, ja alakerran kahdeksan valtavan kokoista huonetta ovat kaikki yhteydessä toisiinsa niin, että teoriassa olisi mahdollista rullaluistella pohjakerroksen yhdestä päästä toiseen, ellei vanhojen lautalattioiden peittona olisi useita kuluneita persialaismattoja. Tontin perällä on rivissä kolme pientä

mökkiä, joiden vuokraamista Airbnb:ssä Jane on suunnitellut jo vuosia, mutta jotka toistaiseksi sen sijaan vain rapistuvat luhistumisen partaalla. Kiinteistöön kuuluu myös maata – viisi eekkeriä nurmikenttiä ja metsikköä ja luonnonniitty, joka toimi Janen lapsuudessa viiden aasin sekä kolmen laaman kotina. Eläinten kuoltua hän ei saanut koskaan hankituksi uusia, ja nyt niitty rehoittaa karhunvatukka- ja orapihlajapusikoiden valtaamana.

Hänen täytyy myydä tuo kaikki, vaihtaa se rahaksi, antaa jonkun, jolla on aikaa, varaa ja intoa, palauttaa paikka entiseen loistoonsa. Kiinteistön syöksykierre alkoi hänen vanhempiansa aikana, koska he eivät käyttäneet siihen pennyäkään, tukkivat vain vuotoja ja täyttivät rakoja ja peittivät kulumia halvalla tapetilla ja huokeilla matoilla, eikä Jane ole tehnyt paljoakaan kierrettä katkaistakseen.

Viimeisen kolmen vuosikymmenen aikana Jane on mennyt naimisiin ja eronnut kahdesta varakkaasta miehestä, joilla kummallakin oli perhe jo ennestään ja joista kumpikin vaati häntä allekirjoittamaan avioehdon. Hän on jo käyttänyt suurimman osan noiden huonosti päättyneiden liittojen sovittelurahoista, lahjoittanut koiratarhoille ja maksanut rakennusmiehille, rakennustelineiden asentajille ja katon korjaajille, ja nyt tämä tilistä ja laastista, muistoista ja homeesta, pissatahraisista patjoista ja halvoista persialaismatoista koostuva pieni palanen Dorsetin kreivikuntaa on hänen ainoa todellinen omaisuutensa. Tämä ja hänen koiransa.

Sydän Janen rinnassa jyskyttää, kun tyylikäs nuori nainen nimeltä Chloe Flint kiertää taloa, jota Jane samaan aikaan

sekä vihaa että rakastaa, ja puhuu erilaisista ostajatyypeistä, puhuu muista myymistään samankaltaisista taloista, puhuu Crittallin ikkunoista ja loma-asunnoksi vuokraamisesta ja siitä, mihin kohtaan pihanurmea uima-allas sopisi täydellisesti, ja Jane nyökkäilee ja hymyilee, on oikein hurmaava, antaa tuon mukavan tytön uskoa, että hän todella, ihan oikeasti suunnittelee tämän paikan myymistä, että hän oikeasti on ihan täysin normaali, kyllä todellakin, juuri niin normaali ja miellyttävä, miltä ulospäin vaikuttaa, normaali nainen myymässä ränsistynyttä taloa, jota hän ei enää halua tai tarvitse, vaikka samaan aikaan hän huutaa hiljaa mielessään tauotta: *Lähde jo, ole kiltti ja lähde täältä*, ja hänen sydämensä tykyttää ja hengittäminen sattuu, ja sillä samalla hetkellä kun Chloe astuu talosta ulos puhuen edelleen pirtteästi hinta-arvioista ja sähköposteista ja lupaa palata asiaan hyvin pian, Jane sulkee oven hänen takanaan ja itkee.

Tuntia myöhemmin, kun on saanut itsensä koottua, Jane vie koirat kävelylle kevään viimeisten englanninsinililjojen kauneuteen. Heidän yläpuolellaan aurinko paistaa kirkkaasti vihreän lehtikatoksen läpi, ja koirat juoksevat polulla Janen edellä. Hänellä on neljä koira, kaikki uroksia, ja koska hänellä ei ole yhtään biologista lasta, hänen maailmansa pyörii hänen koiriensa ympärillä – tosin hän epäilee, että se pyörisi lapsista huolimattakin, jos hän olisi tullut sellaisia hankkineeksi. Hänellä on sen verran bonuslapsia – viisi, ja lisäksi yksi bonuslapsenlapsi – että hän tietää, millainen kuilu erottaa koiran tarjoaman puhtaan ja ehdottoman

rakkauden vanhemman ja lapsen välisestä hankalasta, vuoristoratamaisesta ja usein julmasta rakkaudesta.

Hän ottaa puhelimen taskustaan ja avaa sen kameran. Hän haluaa vangita kuvaan koko edessään avautuvan väri-loiston: tummina kuihtuvat englanninsinililjat, mustan mullan, vihreät lehdet ja Brianin, hänen ketunvärisen labradorinnoutajansa syvän ruosteenpunaisen hehkun. »Brian!» hän huutaa koiralleen. »Katso tänne!» Brian kääntyy vain pieneksi hetkeksi kohti kameraa, Jane saa otettua kuvan, ja sitten Brian menee taas, ottaa muut koirat kiinni.

Jane laittaa AirPods korviin ja etsii aiemmin kuuntele-mansa podcastin – true crimea, aina true crimea – ja seuraa edellään juoksevien koirien tassujen vaimeaa töminää ja rapinaa. Hetkeä myöhemmin hän kuitenkin pysäyttää podcastin ja ottaa kuulokkeet korvistaan kuullessaan jonkun koirista haukkuvan. Onko se Bluto? Hän saavuttaa lemmikkinsä ja yllättyy nähdessään niiden seurassa pienen valkoisen koiran. Hänen omat koiransa ovat kaikki isokokoisia, ja niiden turkkien värit ovat maanläheisiä. Tuon ryhmän keskellä pieni valkoinen eläin näyttää odottamattomalta valonleimahdukselta.

Pikku koira vaikuttaa tuntevan olonsa turvalliseksi isompien lajitovereiden keskellä ja näyttäisi haluavan leikkiä, mutta Jane tietää, ettei Reggie, hänen vanhin ja paras koiransa, ottaisi haastetta lempeästi vastaan, joten hän lähettää omat lemmikkinsä kauemmas ja kyykistyy pikku koiran vierelle.

»No hei, kukas hemmetti sinä olet?» hän kysyy ja tunnustelee pikkuisen pantaa löytääkseen nimilaatan, mutta tuloksetta. Hän nuuhkaisee koiran turkkia erottaakseen

lämpimän ja rakastavan kodin tuoksun, mutta haistaa sen sijaan kostean mullan. Hän tunnustelee koiran kylkiluita ja vatsaa löytääkseen viimeksi syödyn aterian, mutta vatsa on tyhjä ja kylkiluut törröttävät hiukan.

Koira näyttää länsiylämaanterrieriltä – ei sen tyyppiseltä koiralta, jonka voisi kuvitella löytävänsä harhailemasta yksin maaseudulla – ja se on erittäin ystävällinen ja innokas nuolemaan.

Jane nousee seisomaan ja kääntyy katsomaan vastakkaiseen suuntaan löytääkseen tämän suloisen karkulaisen omistajan.

»Huhuu!» hän huutaa. »Pienen valkoisen koiran omistaja! Lemmikkisi on täällä!»

Hän kuulostelee hetken, josko huuto tavoittaisi jonkun, mutta ympärillä vallitsee hiljaisuus – kuten täällä aina. Se on yksi syistä, miksi hän on yhä täällä, viisikymmentäviisi vuotta sen jälkeen kun hän syntyi tuossa valtavassa, kauheassa, kau niissa ja kylmässä talossa, vanhempiensa vuoteessa, yksityisen kätilön avustuksella. Synnytys jätti patjaan veritahrn, joka on siinä vieläkin. Syy on tämä – tämä hiljaisuus. Ja hän tietää, ettei sinisenä kukkivassa metsässä ole tänään hänen lisäksi ketään muuta; hän tietää, ettei tämä koira ole syönyt ainakaan päivään, ehkä useampaan; hän tietää, että tämä koira on nyt hänen vastuullaan. Hän huokaisee, ottaa taskustaan ylimääräisen talutushihnan ja napsauttaa sen kiinni karkulaisen pantaan.

»No niin», hän sanoo ja kumartuu rapsuttamaan koiraa korvien takaa. »Kaipa meidän täytyy viedä sinut kotiin ja antaa sinulle hiukan vatsan täytettä.»

Jane astuu sivuovesta kuraeteiseen ja riisuu siellä koirien valjaat ja omat kumisaappaansa ja untuvatakinsa. Sitten hän vetää jalkaansa paksut karvavuoriset lämpösukat, joita täällä käyttää, ja seuraa koiria keittiöön, kohti heidän ruokakuppejaan. Hän täyttää kupit uskomattoman kalliilla raakaruokamössöllä, jota tilaa kuukausittain kotiin-kuljetuksella ja säilyttää pakastimessa. Sitten hän etsii pienemmän kupin uudelle tulokkaalle, laittaa siihen vähän raksuja ja laskee kupin kulman taakse, jotta pikku koira saa syödä rauhassa.

Hän seuraa katseellaan koiran syömistä ja vilkaisee sitten kelloa. Se on kahta vaille neljä. Vielä on aikaa viedä pikkui-nen eläinlääkəriin, skannata mahdollinen mikrosiru ja selvittää omistaja.

Varmaankin joku vanhus, Jane pohtii. Kenties vanhus, joka on kuollut, mutta kukaan ei tiedä asiasta. Toisaalta Jane tuntee kaikki läheisen kylän vanhukset – ja ennen kaikkea hän tuntee kaikki koirat ja on täysin varma siitä, ettei ole koskaan ennen nähnyt tätä eläintä.

Paikallisen eläinlääkärin nimi on Hester. Toisin kuin maa-seudun eläinlääkärit yleensä, hän suhtautuu eläimiin hyvin tunteellisesti, ja nyt hän painaa nenänsä vasten valkoisen koiran kuonoa ja hyväilee sen korvaa.

»Pikku raasu», hän kuiskaa koiran nenälle. »Pieni poloi-nen haisuli.»

Sitten hän ottaa mikrosirun lukijan, kuljettaa sitä pitkin koiran luisevaa kehoa ja sanoo »Haa, bingo.»

Koiran tiedot ilmestyvät tietokoneen näytölle.

»Kas niin, heipä hei, Hugo!«

»Hugo?« Jane sanoo.

»Kyllä. Hugo Tucker tarkalleen ottaen. Ja...« Hester selaa tietoja hiiren avulla. »No, tämän mukaan Hugo Tuckerin omistaa siis Tucker-niminen mies, joka asuu Hampsteadissa, Lontoossa.«

»Oikeasti?«

»Kyllä«, Hester sanoo. »Mitä ihmettä sinä siis täällä jumalan selän takana teet, Hugo Tucker?«

»Ehkä se on varastettu?«

»Ei mahdoton ajatus. Lontoossa varastetaan aika paljon koiria, eikö totta? Tuntuu että sellaisesta uutisoidaan usein. Tai sitten Hugo on kodinvaihtaja, eikä uusi omistaja ole pyytänyt päivittämään sirun tietoa? No, minä joka tapauksessa soitan tuohon numeroon.«

Puheluun ei kuitenkaan vastata, ja Hester laskee puhelimen huokaisten pois. »Se siitä sitten«, hän sanoo. »Näyttää siltä, että jompikumpi meistä vie tämän kaverin kotiin tänksi yöksi.«

»Odotas«, Jane sanoo. »Poikapuoleni Dexter asuu lähellä Hampsteadia. Voisin palauttaa Hugon omistajalleen ja käydä samalla moikkaamassa Dexteriä«

»No jos olet varma, että se sopii sinulle?« Hester sanoo. Jane nyökkää.

Hester kirjoittaa osoitteen paperilapulle ja ojentaa sen Janelle, joka työntää lapun suoraan taskuunsa sitä katso-matta. »Laitan Hugon hetkeksi nesteytykseen«, Hester

sanoo. »Sen pitäisi riittää tässä vaiheessa. Pidä minut kuitenkin ajan tasalla.»

Sen yön Hugo Tucker nukkuu Janen sängyssä. Pikku koira rauhoittuu aloilleen nopeasti ja ongelmitta, kaivautuu Reggien ja Bluton väliin, on heti kuin kotonaan. Jane päättää, että jos omistajaa ei löydy seuraavana päivänä Hampsteadista, Hugo voi jäädä heille loppuiäkseen.

SEURAAVANA AAMUNA vehreässä Belsize Parkissa Janen lempibonuslapsi Dexter avaa asuntonsa oven. Hän on vetänyt hyvin vaaleat hiuksensa pois kasvoilta leveään kangaspannan avulla, ja hänellä on yllään ylisuuri collegepusero, pienet shortsit ja valtavat mäyräkoiria esittävät tohvelit. Hänen ilmeensä pehmenee, kun hän huomaa Hugon Janen jaloissa, ja hän pudottautuu saman tien kyykkyyn tervehtimään koiraa.

»Herrajumala», Dexter sanoo koiralle. »Olet ihan superkaunis!» Sitten hän katsoo Janea hempeä ilme kasvoillaan. »Hän on aivan ihana! Älä palauta häntä!»

»En haluaisi», Jane sanoo, »mutta pakkohan meidän on. Voinko tulla sisään?»

Dexter asuu bestiksensä kanssa isossa kaksiossa, jossa on suuri huonekorkeus. Asunnon kustannuksista huolehtii hänen isänsä, joka on Janen toinen ex-puoliso Tony. Dexter on Tonyn vanhin lapsi ja täytti äskettäin kaksikymmentäkolme, ja siitä huolimatta, että hän on elänyt valtaisan etuoikeutettua elämää, hän on yksi kilteimmistä

ja hyväntahtoisimmista ihmisistä, joita Jane on koskaan tavannut. Hän oli vasta kahdeksan, kun Jane meni naimisiin hänen isänsä kanssa, ja oli silloin vielä pattipolvinen ja resuinen laiheliini, jolla oli paha ihottuma ja villinä sojottava valkoinen tukka. Hänen ja Janen välille muodostui side, joka liittyi perheen lemmikkikoiraan, Garibaldi-nimiseen mopsiin, josta kukaan muu ei vaikuttanut pitävän, ja he ovat olleet läheisiä siitä lähtien.

Asunto on kuin sikolätti; merkkejä edellisillasta lojuu kaikkialla. Tyhjiä shottilaseja, meikkipeilejä, käytettyjä paperipyyhkeitä, vodkapullo, puoliksi juotu proseccopullo, tahmea cocktaillasi ja tölkki lähikaupan ananasmehua.

»Odota kun heitän jotkut vaatteet niskaan», Dexter sanoo. »Ei kestä kauan.»

Jane silmäilee kaaosta ja vastustaa mielitekoa siivota. »Mihin aikaan menit eilen nukkumaan?» hän kysyy Dexteriltä.

»Kolmelta. Neljältä. Luulisin.»

Kello on nyt yksitoista, ja Jane on vaikuttunut siitä, että Dexter kykeni edes nousemaan ovelle, saati näyttämään pirteältä ja innokkaalta. Hetkeä myöhemmin Dexter palaa yllään sama collegepusero, väljät farkut sekä lippis ja sanoo: »Mennään.»

Hesterin paperilapulle kirjoittama osoite kuulostaa tutulta: »Thornwood, The Vale of Health, NW₃».

Janen mieleen nousee välkkyvä kuva – vieras talo öiseen aikaan, viktoriaaninen katulyhty, kammottava tunne – mutta

hän ei osaa sijoittaa kuvaa minkäänlaiseen kontekstiin. Vasta kun he kävelevät Dexterin kanssa Hampstead Villagen läpi kohti Vale of Healthia, hän alkaa muistaa.

»Oho», hän sanoo, kun he laskeutuvat kyseiseen laaksoon ja kohti sen talorykelmää. »Luulen että minä –»

Hän pysähtyy henkeään pidätellen.

»Mitä?» Dexter kysyy.

»Ei mitään», Jane vastaa.

Mies. Pitkä mies. Baari Sohossa.

Jane oli silloin kaksikymmentäyhdeksän. Oli vuosi 2000, ja hän oli juuri jättänyt ensimmäisen aviomiehensä, Varakreivin. Hän oli sydänsuruinen sinkku ja vähän epätoivoinen. Hän muistaa olleensa hyvin laiha; hän ei ollut moneen viikkoon juuri syönyt ja oli varmasti sinä iltana hyvin humalainen ja mahdollisesti itki. Mies oli Janea vanhempi, varmaankin noin neljäkymmentäviisi, ja näytti hahmolta vanhasta mustavalkoisesta elokuvasta.

»Näytät siltä, että nimesi pitäisi olla Horace», Jane oli sanonut. »Tai Cecil.»

Mies ei ollut kertonut oikeaa nimeään, oli vain hymyillyt ja ostanut Janelle drinkin. »Miksi olet niin surullinen?» mies oli kysynyt, ja Jane oli kertonut hänelle Varakreivistä, joka oli osoittautunut valtaiseksi pettymykseksi, kiinnostuneemmaksi vanhoista opiskelutovereistaan kuin Janesta tai omista äidittömistä lapsistaan. »Ja nyt», Jane oli sanonut, »olen taas aivan yksin, onneton orpolapsi haahuilemassa tässä suuressa maailmassa ilman ketään, joka pitäisi minua kädestä.»

»Olet hyvin kaunis», mies oli sanonut. »Ja täydellisen hurmaava. Ei kestä kauan ennen kuin joku taas nappaa sinut.»

Silloin Jane oli huomannut miehen vihkisormuksen ja oli kysynyt siitä. »Niin», mies oli sanonut. »Aivan. Hyvin onnellisesti naimisissa. Jo melkein kymmenen vuoden ajan.»

»Miksi sitten jututat minua?»

»Koska näytit siltä, että kaipaavat ystävää.»

Mies oli kertonut työskentelevänsä tavaratalossa West Endissä. Hän oli maininnut, että sinne palkattiin uutta työvoimaa ja hän voisi saada Janen haastatteluun, jos tätä kiinnostaisi työ myymäläavustajana.

»En oikein tiedä, olenko myymäläavustajatyyppejä», Jane oli sanonut. »Minusta valitettaisiin ja saisin kenkää viikossa.»

Mies oli katsonut häntä vinosti hymyillen ja sanonut sitten »Kuules, meidän au pair -tyttömme lähti juuri, palasi kotiinsa Brasiliaan. Sanoitko asuneesi pienten lasten kanssa?»

Jane oli nyökännyt.

»Minulla on kaksi pientä lasta, viihtyisä koti ja vaimo, joka ei oikein välitä kotitöistä. Voisitko kuvitella olevasi jonkinlainen taloudenhoitaja? Tai lastenhoitaja?»

Jane oli nauranut, mutta sitten hän oli vaiennut. »Oletko tosissasi?» hän oli kysynyt.

»Olen kyllä», mies oli vastannut. »Lähtisitkö mukaani meille? Voisit tavata vaimoni, katsella ympärillesi talossa ja miettiä asiaa.»

Silloin Jane oli tuntenut pahaenteisen värähdyksen ja aavistanut, että jokin oli vinossa. Jossakin hänen alitajuntansa sopukoissa soi kaukainen sireeni, kuin varoituksena jostakin, jota hän ei osannut aivan nimetä. Toisaalta hän muistaa värähdyksen tuntuneen myös jännittävältä – synkältä ja itsetuhoisalta – ja hän muistaa olleensa valmis riskeeraamaan kaiken, koska tunsu olonsa tuolloin täysin arvottomaksi. Ei ollut tulevaisuutta, jota hän olisi osannut kuvitella tai mitään mihin tukeutua. Ei ollut äitiä, ei isää, ei veljeä, ei puolisoa, ei työpaikkaa, ei käsitystä siitä, kuka hän ylipäänsä oli. Hän muistaa omanarvontuntonsa piilotelleen jossakin näkymättömissä, liian kaukana, jotta siitä olisi tuolloin voinut saada otetta ja ajatella: Mitä olen oikeastaan tekemässä? Ja niin hän ja tuo pitkä, hurmaava, nimetön mies, jota hän oli halunnut välttämättä kutsua Ceciliksi koko illan, olivat sitten istuneet vaitonaisina yhdessä taksin takapenkillä, ja hän muistaa elävästi, miten oudolta oli tuntunut lähteä äänekkään, kierroksilla käyvän, vodkan ja bilehuumeiden villitsemän perjantai-iltaisen Lontoon ytimestä ja päätyä kaksikymmentä minuuttia myöhemmin uneliaaseen dickensiläiseen pikku kylään, joka muodostui kapeista lyhdyin valaistuista kujista ja keskenään erilaisten talojen rivistöistä ja vaikutti muusta maailmasta irralliselta saarekkeelta.

»Missä me olemme?» Jane oli kysynyt.

»Hampsteadissa», mies oli vastannut.

»Ei tämä ole Hampstead», Jane oli sanonut ajatellen kirkkaasti valaistua urbaania kaupunginosaa täynnä baareja, pubeja ja pikku putiikkeja.

Jane Trevally on ulkoiluttamassa koiriaan, kun vieras pieni terrieri ilmaantuu kuin tyhjästä hänen eteensä.

Jane päättää tehdä hyvän työn ja palauttaa koiran sen rekisteröidylle omistajalle, vaikka se tarkoittaa tuntien ajomatkaa Lontooseen.

Perillä pelko kuitenkin iskee välittömästi:
Jane tunnistaa talon ja muistaa kauhistuttavan illan kahdenkymmenenviiden vuoden takaa. Illan, jolloin hän pakeni henkensä edestä eikä koskaan saanut tietää, mitä talossa todella tapahtui.

Jane alkaa selvittää talon salaisuuksia.
Mitä pidemmälle hän etenee, sitä vaarallisemmaksi totuus käy
– jotkin salaisuudet on haudattu syystä.

»...maailma tuntuu Janesta ontolta ja julmalta paikalta. Se olisi voinut olla hän, hän ajattelee itsekseen kerran toisensa jälkeen... se olisi voinut olla hän.»

